

[Gade]

nordiske lande samlet. Jeg tror, det er en ulykke, at vi er delt op. Men så skal vi også spille den rolle, som giver maksimal mulighed for at få de nordiske lande til at være sammen i de kommende år, og det tror vi ikke at jaet vil medvirke til, det vil gøre det sværere.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Gade betegner SF's Europapolitik som original. Jeg vil nærmere betegne den som reaktionær. SF har valgt at sige ja til det indre marked, altså at blive i EF, som det er i dag. Det var det, vi andre sagde ja til i 1986. Nu vil man ikke gå videre ved denne unionstraktat og sige ja til det videre arbejde, og så må vi forvente, hvis vi skal tage yderligere skridt i 1997, at man vil bruge samme argumentation, at man så vil sige ja til den union, vi andre siger ja til nu, og så sige nej til den videre udbygning.

Jeg synes, der er tale om en sørgelig udvikling, hvor SF tilsyneladende har valgt at være det reaktionære parti i dette Folketing, som kommer halsende efter os andre. 3-5 år efter, at vi andre har sagt ja til en videreudvikling, kommer SF også på banen.

Med hensyn til Sveriges holdning til forsvarspolitik finder jeg det ikke så mærkeligt, at svenskerne ikke helt har vænnet sig til, at neutralitetsbegrebet ikke længere eksisterer. Men som det er hr. Gade bekendt også fra den danske debat, er det sådan med forsvarspolitikken, at landene selv vælger, om de vil være medlemmer af Vestunionen. Og det er jo dér, forsvarspolitikken i EF-samarbejdet skal finde sted. Så der bliver altså også for svenskerne en mulighed for at sige ja til Unionen, men at stå uden for Vestunionen.

Til sidst: Jeg har meget svært ved – det hænger måske sammen med det her med det originale eller det reaktionære – at forstå den argumentation, SF fører for nej. Man argumenterer med, at der er for lidt miljø. SF argumenterer med, at der er for lidt demokrati. Der er ikke tvivl om, at der er mere af begge disse ting i den nye traktat end i den gamle traktat. Der er mere miljø i Unionstraktaten end i den gamle EF-traktat. Der er mere demokrati i den nye traktat end i den gamle traktat. Og det fører så på mærkelig vis til, at SF alligevel siger nej.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg erkender, at der i Markedsudvalget er opstået det, nogle vil opfatte som en skøn og andre som en uskøn alliance mellem SF og CD omkring demokratiet. Dér var vi meget enige.

Men det, jeg anfægtede, var ikke hr. Gades forslag i Markedsudvalget eller vore egne forslag i Markedsudvalget. Det, jeg anfægtede, var, at på et område, hvor det har været et dansk krav, at der ikke skete en væsentlig styrkelse af Europa-Parlamentet, har vi fået ret. Og det bruger hr. Gade nu som argument for at sige nej. Altså at man har givet Danmark ret, er ondt og dårligt, og derfor skal man sige nej.

Jeg forstår ikke argumentationen, hr. Gade, og det har ikke noget med demokratiet som begreb at gøre. Det har noget at gøre med, at hvis vi også skal til at sige nej, fordi de andre lande har givet os ret, så er vi temmelig langt ude.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Jeg er nu ikke så sikker på, hr. Duetoft, at alle SF'ere mener, at Parlamentet skal have lovgivende magt, som det bliver sagt her. Jeg synes derimod, at SF skulle bestræbe sig på at sige ja til det her og fastholde en traktat, der hviler på de tre søjler, der adskiller det i et kommunautært samarbejde og et landesamarbejde.

Så siger hr. Gade, at der nu bliver tale om et nyt forsvarssamarbejde. Det gør der ikke. Der bliver tale om, at der skal drøftes forsvarspolitik og de dertil knyttede emner under to vinkler. Den ene er, at der kun kan ske noget med enstemmighed, og den anden er, at det skal være med respekt for de retningslinjer, NATO har udstukket, og begge ting er vigtige.

Og så skal den diskussion – det står der udtrykkeligt – først gå videre på det mere formelle plan efter 1996, og da er spørgsmålet så: Vil det være en fordel for de synspunkter, hr. Gade repræsenterer, og som vi andre også til en vis grad repræsenterer, at have ansøgerlandene med, de tidligere neutrale lande Finland, Sverige og Østrig, i den diskussion, der skal være fremover? Er det ikke sådan, at topmøderklæringen faktisk gav os et tilsagn om, at hvis Den Europæiske Union træder i kraft, så er landene politisk enige om at optage disse lande, inden den nye diskussion om, hvordan man skal drøfte forsvarspolitik, skal fortsættes?